

РЕШЕНИЕ

№ 4930

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 15.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7565** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84-85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е въз основа на постъпила в ДАБ на 30.07.2020г. жалба от Б. Д. /собствено име/ Н. /фамилно име/, [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., срещу Решение № УП ОК 16/ 17.07.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.4 ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.
Наведени са отменителните основания по чл.146, т.3, 4 и 5 АПК – постановяване на акта при съществени нарушения на процесуалните правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Поддържа се, че при липсата на основания по чл.13, ал.1 ЗУБ разпоредбата на чл.70, ал.1 е неприложима, което означава, че органът не е овластен нито да проведе ускорена процедура в производство по общия ред, нито да вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Основният аргумент на администрацията е, че твърдените от търсещия закрила факти са „недостовърни“ с позоваване на информация, че през 2012г. в Н. са проведени парламентарни избори, което според справката на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ не е така. Изложеното, дори да е вярно, не може според жалбоподателя да служи като единствен критерий за оценка на молбата му. Дори наистина да съществуват определени неточности или противоречия в бежанската история на нигерийския гражданин, в тежест на административния орган е било да ги обсъди и изясни – арг. чл.63а, ал.4 ЗУБ, което не е сторено. Неговото

произнасяне не отговаря на изискванията на чл.35 АПК, чл.75, ал.2, изр. 1 ЗУБ и чл.10, ал.3, б.“а“ и чл.31, ал.9, изр. 3 от Директива 2013/32/ЕС и чл.4, ал.3 от Директива 2011/95/ЕС за индивидуално, точно и пълно разглеждане на всички факти и обстоятелства, свързани с личното положение на кандидата за международна закрила в държавата му на произход. Така оспореният акт съдържа съображения единствено по приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ без да се спира на предходните две основания.

Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от адв. И., е за отмяна на акта.

Ответникът, интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата и подчертава, че по отношение на регистрацията на молбата за закрила и последващата регистрация на чужденеца, е възможно да е имало забавяне, но то не е попречило същата да се разгледа в ускорена процедура, която е част от производството по общия ред. В компетентността на интервюиращия орган е да проведе цялото производство в ускорена процедура, поради което е направен анализ както на чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ, така и на всички следващи точки по същия член. Самата молба за закрита е отхвърлена поради явни противоречия, тъй като чужденецът е пристигнал в България и е осъществявал друга дейност, която по никакъв начин не му е попречила изначално да поиска закрила, но той го е направил след като вече не е могъл законно да пребивава в страната.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност заедно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, при което от фактическа страна установи:

С молба рег. №РД09-869/ 01.07.2020г. по описа на ДАБ Б. Д. Н. е поискал от властите в Република България закрила. С регистрационен лист рег. № УП 20489/ 6.07.2020г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имената Н. Б. Д., гражданство Н.; етническа принадлежност – екои; дата и място на раждане – 27.01.1989г. [населено място], Н.; религия – християнин; средно образование; студент; семейно положение - неженен; езици, който владее – английски.

На 6.07.2020г. жалбоподателят е получил срещу подпис копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод ведно с приложен Списък с адреса на Представителството на ВКБООН в [населено място] и координатите на неправителствени организации, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта реф. № [банкова сметка].

С протокол рег.№ УП 20489/ 6.07.2020г. е удостоверено провеждане на интервю с жалбоподателя, чиято цел е да се изяснят причините, поради които той е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Оспорващият е уведомен, че следва точно и изчерпателно да отговаря на зададените му въпроси. Той споделил, че е пристигнал в България легално през 2014г. като студент в Технически университет В., специалност системни информационни технологии, но е прекъснал обучението си в трети курс по финансови причини. Докато е живял в Н. е работел като общ работник в строителството. Членувал е в Народно-демократичната партия, към която се присъединил по съображения, че като се смени правителството ще има работа, но проведените през 2012г. избори са спечелени от опозицията. Активността

му в партията се изразявала в разговори с хората и разпространяване на листовки.

Б. Д. Н. заявява, че се страхува за живота си, защото има белези от рани, получени през 2013г., когато правителството било избрано и новите му членове встъпвали в длъжност. Касае се за опозиционната партия А. Р. С. Р., от чиято страна жалбоподателят получавал заплахи. През 2013г. нигерийският гражданин прекарал 5 дни в болница поради посичане с мачете по главата, лицето, дясното рамо и дясното коляно. Закани са отправяни и към членовете на семейството му. Докато бил в България, оспорващият узнал, че през 2016г. е застрелян негов приятел. Запитан дали е имал проблеми поради етническата си принадлежност екои, Б. Д. Н. заявил, че е имало междуплеменни вражди поради спорове за земя. Сама по себе си Н. е проблем, тъй като политиците не се интересуват от хората, това се отнася и за полицията. През 2017г. жалбоподателят се върнал в Н., за да му бъде преиздаден паспорт. Останал в страната само 5 дни без да стигне до родния си град. Наскоро узнал, че през последните 3 месеца да убити трима негови приятели поради принадлежност към различни политически групи и това го плаши.

Протоколът е подписан от интервюиращия орган, от преводача, от адв. Н. от БХК и от чужденеца. В заключителната му част е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за оспорващия английски език без да съществуват комуникативни пречки и без възражения от негова страна.

С Решение № УП ОК16/ 17.07.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата на Н. Б. Д. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена на основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т. 4 ЗУБ. Актът е произнесен след като е съобразено, че анализът на заявените обстоятелства сочи, че изложената бежанска история е недостоверна, което обуславя явна неоснователност на молбата за закрила. За да достигне до това заключение, органът се основал на изготвените от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ справки, сочещи, че през м.02.2019г. гражданите преизбират за президент М. Б. от партия „Конгрес на всички прогресисти“ за втори четиригодишен мандат. Повечето независими наблюдатели се съгласяват, че резултатът от изборите е правдоподобен въпреки логистичните предизвикателства, локализираното насилие и някои нередности. Информацията от справките противоречи на заявената от молителя причина за напускане на страната му на произход, тъй като до 28.03.2015г. управляваща Н. партия е била именно Народната демократична партия, на която той симпатизира. Избори не са провеждани нито през 2012г., нито през 2013г., което означава, че не е съществувала политически мотивирана причина за заплаха на живота му. Той е напуснал страната си на 29.09.2014г., шест месеца преди изборите, на които управляващата Н. демократична партия ще загуби след 16 години управление.

По хуманитарния статут в мотивите на Решение № УП ОК16/ 17.07.2020г. е прието, че твърдения, относими към чл.9, ал.1, т.1 и 2 чужденецът не прави. Въз основа на заявеното от него не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или остане извън Н. по причина на опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Анализирана е ситуацията в Н. и е заключено, че по отношение на молителя не са налице каквито и да било основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията ѝ, би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Случаят е разгледан и във връзка с възможността да прилагане на чл.9, ал.1 т.3 ЗУБ с позоваване на приобщената справка

за ситуацията в Н., обсъдена подробно в решението. Съобразено е, че липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 ЗУБ, тъй като кандидатът е пълнолетен и неженен, както и че не обосновава желанието си да получи закрила в Република България с хуманитарни причини по чл.9, ал.8 ЗУБ.

При така направената преценка на свързаните с личното положение на оспорващия и държавата му на произход факти е формирано заключение, че искането му за международна закрила е явно неоснователно.

При горната фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното:

Решение № УП-ОК16/ 17.07.2020г. е издадено от А. В., младши експерт в РПЦ – С., интервюиращ орган на ДАБ, в рамките на предметната му компетентност по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ /вж. Заповед № РД 05 420 от 08.06.2017г. на председателя на ДАБ/.

Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на този чужденец като кандидат за международна закрила и процесуалните правила и гаранции по ЗУБ, Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила и Директива 2013/33/ЕС на Европейския съвет и на Съвета от 26.06.2013г. за определяте на стандарти за приемането на кандидати за международна закрила.

На Б. Д. Н. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба до ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Като чужденец, подал молба за статут, жалбоподателят е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с това му е връчен екземпляр от Указания относно за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод на английски език. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода ѝ; последиците при неспазване на негови задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин му е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество.

Не се установява интервюирането на чужденеца да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената международна закрила. За това свидетелства съдържанието на интервюто, в хода на което оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Той е внимателно изслушан, не е ограничаван в изявленията си, поставяни са му уточняващи въпроси, съставен е протокол, съдържащ всички поставени въпроси и дадени отговори.

Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия и постановени междинни актове, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Интервюиращият

орган не е допуснал нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрал е наличните по случая доказателства, изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взел е предвид актуалната обща информация за държавата му на произход и е преценил сигурността ѝ.

Решение № УП ОК16/ 17.07.2020г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ. Взети са под внимание изтъкнатите от този кандидат факти от личната му история като елементи от молба за статут. Оценена е в достатъчна степен общата обстановката в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Б. Д. Н. не изтъква опасения от преследване в Н. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини. Първо, не заявява да е застрашен в тази страна поради своята „раса“, което понятие включва по-специално съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към етническа група. В казуса на оспорвания няма данни за негова принадлежност към малцинствена група, която да е подложена в Н. на дискриминация по признака „раса“. Второ, при оценяване мотивите за преследване „религия“ означава теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуално или колективно участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, форми на лично или обществено поведение, основавани на религиозни вярвания или са наложени от тези вярвания. Преследването „по причини на религия“ може да се изрази в забрана за принадлежност към религиозна общност, за богослужение, за вероучение и други сериозни дискриминационни мерки. Молителят не навежда твърдения, относими към

преследване поради религиозни убеждения, напротив заявява, че не е имал проблеми в страната си поради това, че е християнин.

Трето, понятието „националност“ не се ограничава до гражданство, а обхваща по-специално принадлежност към група, която е обособена чрез култура, етническа и езикова идентичност, общия си географски или политически произход или чрез връзката си с населението на друга държава. Така и по § 74 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН „националност“ в бежански контекст не е равнозначно непременно на гражданство, може да се отнася до принадлежност към етническа или езикова група, както и да се припокрива с понятието „раса“. Кандидатът признава, че не е преследван заради етническата си принадлежност въпреки наличието на междуплеменни конфликти заради земя. Нито на лично, нито на общо основание може да се счита застрашен в държавата си на произход от преследване за това, че е нигерийски гражданин.

Четвърто, при оценка мотивите за преследване поради принадлежност към „определена социална група“, съществуването на такава ще е налице, ако членовете ѝ споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за тяхната идентичност или съзнанието им, че не следва да се иска от лицето да се откаже от тях, и групата е с обособена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. По делото няма нито данни, нито доказателства за това Б. Д. Н. да е участвал в определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност. Пето, понятието „политическо мнение“ в бежански контекст обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения, свързани с потенциални субекти на преследване, както и техните политики и методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени с действия на молителя. Действително, жалбоподателят заявява, че е член на Народната демократична партия, която през 2012г. загубила изборите от „Конгрес на всички конгресисти“, но тази информация не намира опора в справките, съставени от специализирана дирекция в ДАБ относно Н. и по-конкретно на сведенията от тях, че партията, в която жалбоподателят членува, е загубила управлението на страната 6 месеца след като той е пристигнал в България, за да се запише като студент в ТУ В.. Сочените от оспорващия белези от рани с оглед периода, през който той не пребивава в Н., не могат да се свържат с насилие, осъществено на политическа основа. Недостоверността на бежанската история в разглежданата част пречатства обосноваване на извод за преследване спрямо чужденеца поради неговите политически възгледи, в т. ч. такива, които не се толерират от официалните власти или са критични към провежданите от тях политики, независимо дали са им станали известни или да се приписват на кандидата. Жалбоподателят обективно няма лични характеристики, свързани с раса, религия, националност, принадлежност към социална група, политическо мнение и/или убеждение, обосноваващи у него основателен страх от преследване в Н.. Заявените лични обстоятелства не могат нито пряко, нито косвено да се свържат с която и да е от посочените в чл.8, ал.1

ЗУБ причини и са негодни да обосноват опасения от преследване в държавата му по произход, релевантни за предоставянето на бежански статут. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл.8, ал.9 ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ също не са налице. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство–в държавата на предишното обичайно негово местопребиваване би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание или нечовешко и унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

Б. Д. Н. не е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция по чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ. Със засилена критичност съдът цени декларираното от него в интервюто еднократно или двукратно задържане, но не е осъждан в Н.. Той не е специфично изложен и на реална опасност от тежко посегателство от изтезание или нечовешко и унизително отношение, или наказание по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Тези тежки посегателства обуславят субсидиарна закрила, ако са причинени от: държавата - чл.9, ал.2 ЗУБ; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от територията ѝ; недържавни субекти, ако първите две групи субекти не могат или не искат да предоставят закрила. Жалбоподателят не е имал проблеми с официалните власти в Н.; към него не са предприети каквито и да е действия от субектите по чл.9, ал.2 ЗУБ, които да се квалифицират като малтретиране по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Обстоятелството, че той не е бил изтезаван, нито е бил подложен на нечовешко или унизително отнасяне или наказание, нито е получил директна, персонална заплаха с необходимата висока степен на индивидуална опасност в Н., е сериозен признак, че няма да понесе такава посегателство при завръщане.

Не са налице и предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за признаване на хуманитарен статут на този кандидат поради тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при въоръжен международен или вътрешен конфликт в държавата му по произход. За разлика от чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ, които обхващат ситуации, в които молителят е специфично изложен на опасност от визираните в тях видове посегателства, чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ са приложими при по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на тяхната самоличност и/или други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване на СЕС, съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщи на

личното му положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, което характеризира протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че всяко цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (решение на СЕО от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07). Тази концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

Доколкото жалбоподателят не установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността си по чл.9, т.3 ЗУБ, поради присъщи на индивидуалното му положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при негово завръщане в която и да е част от Н., ситуацията в държавата му на произход следва да е така извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при негово депортиране също да е изложен на нея. Ето защо следва да се прецени, дали обстановката в Н. поражда общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ поради въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

Общата актуална обстановка в Н. не е критична в политически, икономически, военен и хуманитарен аспект.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Наистина, възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ. Това обаче касае само най-екстремните случаи на така генерализирано насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Няма международни доклади, които да сочат, че общата ситуация в Н. е така сериозна, че да причини сама по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране до територията ѝ. Същевременно няма никакви причини да се смята, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение Б. Д. Н. ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да

трябва се задейства като забрана за връщане.

Жалбоподателят не отговаря на предвидените с чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ условия за субсидиарна международна закрила, поради което отказът да му се признае хуманитарен статут е правомерен.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1–5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д. /собствено име/ Н. /фамилно име/, [дата на раждане] в [населено място], Н., гражданин на Н., срещу Решение № УП ОК 16/ 17.07.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: